

Druhá
Strieborná
kniha snov

Kerstin Gierová

Druhá strieborná kniha snov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Druhá strieborná kniha snov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kerstin Gierová

Druhá strieborná kniha snov

COO
BOO

*Pre Leonie.
Som na teba taká hrdá.*

Ak môžeš o niečom snívať, dokážeš to aj uskutočniť.

WALT DISNEY

1.

Charles mi fakt uľahčil hľadanie jeho dverí: bola na nich jeho fotka v životnej veľkosti. So širokým úsmevom, v žiarivo bielom pracovnom plášti, na ktorého náprsnom vrecku stálo „Dr. Charles Spencer“ a pod tým „Ten najlepší pre vaše zuby“.

Nerátala som však s tým, že fotka začne spievať, len čo sa dotknem kľučky.

„*Zuby si čistím každý deň!*“ zaburácal s totálnym zanie-
tením pekný tenor na melódiu *Twinkle, twinkle little star*.
Preľaknutá som sa obzerala po chodbe. Panebože, nešlo by
to aj tichšie? Už aj tak som mala celý čas pocit, že ma niekto
sleduje. Hoci okrem mňa a Foto-Charlesa nebolo vidno ni-

koho, len dvere, kam až oči dovideli. Moje vlastné dvere boli hneď za rohom a v podstate som nechcela nič iné, iba sa rozbehnúť naspäť a akciu prerušiť. Moje svedomie ma takmer zabilo. Bolo to, ako keby si chcel človek prečítať niečí tajný denník, no ešte horšie. Okrem toho som preto musela dokonca kradnúť, aj keď sa dá polemizovať, či to bolo také nemorálne, ako to znie. Z právneho hľadiska to bola krádež, ale tento typ kožušinovej čiapky s klapkami na uši a vlnenou podšívku, ktorú som Charlesovi ukradla, pristal len malému počtu ľudí. Väčšina v nej vyzerala ako hlúpa ovca a Charles v tomto nebol nijaká výnimka, takže som mu vlastne preukázala službu. Azda nikto nevojde do mojej izby a neuvidí ma ležať v posteli s tou sprostou čiapkou. Lebo presne to som práve robila: ležala som v posteli a spala. S ukradnutou kožušinovou čiapkou na hlave. Ibaže sa mi nespávalo nič príjemné, ale chcela som niekoho špehovať v sne. Nieкого, kto sa možno práve chystá zlomiť srdce Lottie (najlepšej výmyselníčke bláznivých zapletaných účesov, cukrárke, zaklínačke psov a tešiteľke dievčenských duší na svete). A tomu treba za každú cenu zabrániť, keďže nikto na svete nemá dobromyseľnejšie srdce ako Lottie (inak oficiálne naša pestúnka). Takže v tomto prípade azda účel svätí prostriedky. Či nie?

Vzdychla som si. Prečo musí byť vždy všetko také komplikované?

„Veď to nerobím pre seba, robím to pre Lottie,“ povedala som polohlasne a iba pre prípad, že by som mala ne-

viditeľného poslucháča. Potom som sa zhlboka nadýchla a stlačila kľučku.

„No, no, nepodvádzať!“ Foto-Charles zdvihol ukazovák a znova začal spievať. *„Zuby si čistím každý deň, pekné biele ich mať...?“*

„Ehm... chcem?“ zašepkala som rozpačito.

„Správne! Hoci krajšie to znie, keď to zaspievaš.“ Kým sa otvárali dvere, dunel Charlesov hlas veselo ďalej: *„Kefka je môj kamarát, preto si ich čistím rád!“*

„Vôbec nechápem, čo na tebe Lottie vidí,“ zamrmlala som, keď som prekročila prah s tým, že som sa ešte raz poobzerala po chodbe. Ešte stále nebolo nič vidieť.

Za dverami ma, chvalabohu, nečakala zubárska ambulancia, ale slnkom zaliate golfové ihrisko. A Charles v károvaných nohaviciach, ktorý sa oháňal golfovou palicou, tentoraz v 3D. Odľahlo mi, že som nevhupla do nejakého neslušného sna (podľa štúdií sa viac než 35 % všetkých ľudských snov týka sexu) a svoj outfit som pohotovo prispôbila danej situácii: polokošela, ľanové nohavice, golfové topánky a – keďže som nemohla odolať – aj štýlová golfová čiapka. Čo najsebaistejšie som sa pomaly približovala. Dvere do chodby sa za mnou tichučko zavreli a stáli teraz ako zvláštne pôsobiace umelecké dielo uprostred trávnik.

Charlesova loptička letela elegantným oblúkom a po pristátí sa kotúlala presne do jamky. Charlesov spoločník, muž v jeho veku, s nápadne peknými zubami, potichu zahrešil.

„No, čo povieš na toto?“ Charles sa k nemu otočil s víťazoslávnym úsmevom na perách. Potom svoj pohľad namieril na mňa a usmial sa ešte žiarivejšie. „Och, ahaj, malá Liv. Videla si to? Jamku som trafil na jeden úder. A týmto som sa stal absolútnym víťazom našej malej partičky.“

„Ehm, áno, to je super,“ povedala som pochvalne.

„Veru, no nie?“ Charles sa srdečne zasmial a položil ruku na moje plece. „Smiem ťa predstaviť? Tento tu, čo sa tak nahnervane pozerá, je môj starý priateľ z výšky, Antony. Ale neboj sa, je mu dobre, iba nie je zvyknutý so mnou prehrávať.“

„To teda nie.“ Antony mi potriasol rukou. „Ja patríam k tým priateľom, ktorí sú jednoducho vo všetkom lepší. Mal som lepšie známky, jazdím na fajnovejších autách, mám úspešnejšiu prax a vždy som si uchmatol tú krajšiu priateľku.“ Zasmial sa. „A na rozdiel od Charlieho mám ešte všetky vlasy.“

Aha, takže to bol sen takéhoto typu. Teraz mi bolo ešte viac ľúto, že som ho musela prerušiť.

Keď si Antony prehrabol rukou svoje husté vlasy, z Charlesovej tváre vyprchalo víťazstvo. „Existujú vraj aj ženy, ktoré považujú mužov s plešinou za neuveriteľne atraktívnych,“ zamrmlal.

„Och, áno!“ náhlivo som mu prisvedčila. „Lottie napríklad.“

A moja mama. Napokon, tá sa zaľúbila do Charlesovho plešatého brata Ernesta. Ale pravdepodobne nie kvôli jeho plešine, ale jednoducho napriek nej.

„Kto je Lottie?“ zaujímal sa Antony a ja som očakávala odpoveď takmer rovnako napäto ako on. Teraz sa ukáže, či to Charles s Lottie myslí vážne.

Prinajmenšom sa znova usmial, keď vyslovil jej meno. „Lottie bude... čo je to?“ Prerušil nás vysoký tón, ktorý sa zrazu rozliehal golfovým ihriskom.

Práve teraz. „Na budík je rozhodne ešte skoro,“ zamrm-lala som znepokojene, a keď Antony dodal: „Podľa mňa to znie ako požiarň alarm,“ otočila som sa k dverám v miernej panike. Keby sa Charles teraz zobudil, celý sen sa zrúti a ja by som spadla do prázdnoty, čo je totálne nepríjemný zážitok, ktorý nechcem tak skoro znova zažiť. Kým sa ten vysoký tón zintenzívňoval a na oblohe sa objavovali prvé trhliny, začala som šprintovať naspäť k dverám a uchopila som kľučku presne v tom okamihu, keď sa mi pod nohami začala strácať zem. Veľkým krokom som sa preniesla cez prah do chodby a zabuchla som za sebou dvere.

Som zachránená. Ale moja misia jednoznačne stroskotala. Čo sa týka Charlesových citov k Lottie, bola som rovnako múdra ako predtým. Aj keď sa pri spomenutí jej mena usmial.

Foto-Charles si zase začal spievať svoju pesničku o čistení zubov.

„Ach, drž zobák,“ osopila som sa na neho a Foto-Charles urazene stíchol. A potom som ho počula uprostred náhleho ticha: to známe zlovestné šuchotanie, iba pár metrov odo mňa. Hoci som nikoho nevidela a racionálny hlas

v mojej hlave mi vravel, že toto je aj tak len sen, nemohla som zabrániť tomu, aby sa ma nezmocnil strach, rovnako zlovestný ako to šuchotanie. Bez toho, aby som vedela, čo robím a pred kým utekám, som sa znova rozbehla.

2.

Dýchala som tak hlasne, že som nepočula nič iné, ale bola som si istá, že mi to šuchotanie dýcha na krk. A približuje sa. Prešmykla som sa za roh do ďalšej chodby, kde sa nachádzali moje dvere. Nedá sa celkom presne povedať, že to bolo šuchotanie, pri ktorom si človek pomyslí, že je to neškodný potkan. Toto šuchotanie bolo hocijaké iné, len nie neškodné. Bol to ten najnepríjemnejší zvuk, aký som kedy počula (a práve dnes som ho počula už niekoľkokrát) – ako keď odhrňame záclonu a za ňou sa nachádza očami gúľajúci šialený vrah s motorovou pílou, s vpadnutými lícami a krvou zaliat...

Prudko som zastala. Vedľa mojich dverí už na mňa totiž niekto čakal. Na moje šťastie nijaký vrah s vpadnutou tvárou a s motorovou pílou, ale niekto oveľa krajší.

Henry. Už osem a pol týždňa spolu chodíme. A nielen vo sne, ale aj v skutočnom živote. (No zdalo sa mi, že v našich snoch trávime spolu viac času ako v bdelom stave.) Ako vždy sa opieral chrbtom o stenu, ruky mal prekrížené na prsiach a usmieval sa. Tým špeciálnym henryovským úsmevom, ktorý patril iba mne a vždy mi dával pocit, že som to najšťastnejšie dievča na celom svete. Obyčajne by som mu úsmev opätovala (dúfam, že podobne špeciálnym livovským úsmevom) a hodila by som sa mu do náručia, no teraz na to nebol čas.

„Nočný fitness tréning?“ informoval sa, keď som sa pred ním zastavila a päťou trieskala na dvere namiesto toho, aby som ho pobozkala. „Alebo pred niečím utekáš?“

„Poviem ti to vnútri!“ dychčala som bez toho, aby som prestala s trieskaním. Poštová schránka sa otvorila a niekto vysunul – príšerne pomaly – najprv papier a potom aj pero.

„Napíšte dnešné heslo, papier správne poskladajte a zasuňte naspäť,“ zapišťal priateľský hlas pána Wu spoza dverí.

Potichu som zanáďavala. Môj bezpečnostný systém bol síce super proti cudzím votrelcom, ale nie celkom vyhovujúci, keď sa chce človek rýchlo dostať do bezpečia.

„V sne existujú aj omnoho efektívnejšie metódy ako útek, Liv.“ Henry sa dôkladne poobzeral po chodbe a teraz sa postavil vedľa mňa. „Môžeš jednoducho odletieť alebo

sa zmeniť na niečo neporovnateľne rýchlejšie. Napríklad na geparda. Alebo na vesmírnu raketu...”

„Ale nie každému to tak rýchlo napadne ako tebe, premeniť sa, a už vôbec nie na hlúpu vesmírnu raketu!“ vyletela som na neho. Pero v mojej ruke sa trochu triaslo, no v Henryho prítomnosti sa môj strach značne zmenšil. Už nebolo počuť žiadne šuchotanie. Napriek tomu som si bola istá, že nie sme sami. Nezotmelo sa? A neochladilo?

„Minule si bola taká zlatá malá mačička,“ povedal Henry, ktorý si zjavne nič z toho nevšimol.

Áno, bola som. Ale po prvé, chcela som sa zmeniť na veľkého nebezpečného jaguára a po druhé, vtedy ma nikto neprenasledoval – Henry a ja sme iba zo srandy trochu skúšali. Bolo pre mňa záhadou, ako sa dá koncentrovať a rýchlo sa na niečo zmeniť, keď ma ohrozuje niečo neviditeľné, čo mi naháňa strach, a trasú sa mi kolená. Možno bol Henry taký dobrý v premenách len preto, lebo sa nikdy nebál. Aj teraz sa iba bezstarostne uškrňal.

So zaťatými zubami som napokon naškrabala na papierik „Brmbolec plstenej papuče“, poskladala som ho do trojuholníka a znova prepchala cez poštový priečinok.

„Trošku lajdácky, ale správne,“ povedal pán Wu zvnútra a dvere sa otvorili. Schytila som Henryho za rameno, potisla som ho cez prah a zabuchla som za nami dvere. Potom som si zhlboka vydýchla. Tak aspoň to sa nám podarilo.

„Nešlo by to nabudúce trochu rýchlejšie?“ vyprskla som

na pána Wu. (To by som si ku skutočnému pánovi Wu nikdy nedovolila.)

„Korytnačky ti vedľa povedať o ceste viac ako zajace, slečna Olive.“ Pán Wu sa predo mnou poklonil (to by skutočný pán Wu nikdy neurobil) a Henrymu venoval nebadané kývnutie hlavy. „Vitajte v reštaurácii snov slečny Olive, cudzí chlapec so strapatými vlasmi.“

Naozaj sme sa ocitli v akejsi reštaurácii, musela som skonštatovať, že v dosť škaredej reštaurácii s čiernymi stolmi, aké bývajú v jedálňach, s krikľavo červenými obrusmi a pod stropom sa hompálali oranžové lampióny. Neobyčajne lákavá bola vôňa pečeného kurčťa. Až teraz som si uvedomila, aká som hladná. Bol to hlúpy nápad, ísť do postele bez večere, pretože potom sa mi moje sny veľmi jednoducho vymkli spod kontroly.

Henry sa zarazene díval na pána Wu. „Je tu nový?“

„Dnes v noci som strážcom dverí ja,“ vysvetlil pán Wu slávnostne. „Volám sa Wu, Tigria laba, som ochranca sirôt a tých, ktorí to potrebujú. Ak dáš hladnému rybu, nasýti sa. Nauč ho chytať ryby a už nikdy nebude trpieť hladom.“

Henry sa zachichotal a ja som si všimla, že sa červénam. Moje sny boli niekedy trochu trápne. Aby toho nebolo málo, príslovie chrliaci snový pán Wu mal oblečenie lesklé čierne hodvábne pyžamo s vyšitou tigrou hlavou a od temena sa mu hojdal metrový vrkoč. Jeho skutočný vzor, môj prvý učiteľ kung-fu v Kalifornii, by takto nepo-
behoval ani na Halloween.

„No dobre,“ povedal Henry a ešte sa chichotal. „Tak by som si potom prosil kačku na sladkokyslo.“

„Ďakujem, pán Wu,“ povedala som náhlivo a mávnutím ruky som nechala zmiznúť pána Wu a aj celú reštauráciu. Namiesto toho sme teraz stáli v malom parku v Berkeley Hills v Kalifornii, do ktorého som Henryho v snoch už niekoľkokrát zobrala, prvý najlepší scenár, ktorý mi napadol. Odtiaľ bol nádherný výhľad až dole po záliv, nad ktorým práve zapadalo slnko a nebo sa ponorilo do úžasných farieb.

Henry sa napriek tomu nespokojne zamračil. „Veď v tej reštaurácii tak chutne voňalo,“ povedal. „A teraz mi škvrka v bruchu.“

„Aj mne, ale je jedno, koľko by sme toho zjedli, aj tak by sme sa nenasýtili.“ Posadila som sa na lavičku. „Napokon, toto je len sen. Dočerta, mala som pánovi Wu povedať ešte nové heslo. Ktovie, kto mi pri písaní pozeral ponad plece.“

„No ja. Brblanie zamastenej papule je veľmi kreatívne heslo.“ Henry sa už zase smial. „Myslím, že na to nikto tak rýchlo nepríde.“

„Je to brmbolec plstenej papuče.“ Teraz som sa musela zasmiať aj ja.

„Skutočne? Ty máš ale škrabopis,“ povedal Henry a sadol si vedľa mňa.

„A teraz by som sa veľmi rád dozvedel, pred čím si tak utekala. A prečo som nedostal ani bozk na privítanie.“

Okamžite som zvažnela. „Bolo to opäť to... *šuchotanie*. Ty si ho nepočul?

Henry pokrútil hlavou.

„Ale bola tam. Akási neviditeľná zlomyselná bytosť.“ Aj sama som si všimla, že moje slová boli akoby vystrihnuté z nejakého hororu. No a čo. „Šuchotanie a šepkanie, ktoré sa stále približovalo.“ Striaslo ma. „Presne ako vtedy, keď nás prenasledovalo a ty si nás zachránil cez Amine dvere.“

„A kde presne si ho počula?“ Bohužiaľ, Henryho tvár neprežrádzala, čo si myslel.

„O dve chodby ďalej vľavo.“ Urobila som neurčitý pohyb rukou smerom k moru. „Myslíš, že to bola Anabel? Určite to perfektne ovláda, urobiť sa neviditeľnou a zlovestne šuchotať. Alebo Arthur. Nič by ho nepotešilo viac, ako ma na smrť vystrašiť.“ A to som mu ani nemohla mať za zlé. Veď som to bola ja, kto Arthurovi Hamiltonovi pred takmer osem a pol týždňom zlomil sánku. Znie to hrozne, ja viem, ale k tomu len toľko (inak by to bolo dlhé a komplikované): zaslúžil si to. V tom momente mi to však veľmi nepomohlo. Lebo tou zlou v tomto príbehu bola vlastne jeho priateľka Anabel. Alebo skôr tou šialenou, ako neskôr vysvitlo. Medicínsky správne to znelo „akútna polymorfná psychotická porucha so symptómami schizofrénie“, a preto teraz žije v uzavretej psychiatrickej liečebni, ďaleko od Londýna, a nikomu nemôže ublížiť – iba keď spí. Anabel bola pevne presvedčená, že to bol démon, kto nám dal schopnosť stretávať sa v našich snoch a vedome ich tvoriť, dosť zlý nočný démon z predkresťanských čias, ktorý nechcel nič iné ako prevziať vládu nad svetom. Na moje šťastie však toto prevzatie vlády

nad svetom včas stroskotalo, keď kvôli tomu chcela Anabel s Arthurovou podporou preliať moju krv. (Ako som povedala, je to dlhé a komplikované! – no celý príbeh si môžete prečítať v *Prvej striebornej knihe snov*.) Viera v démona bola súčasťou jej choroby a ja som bola veľmi vďačná, že tento démon existoval iba v Anabelinej chorej fantázii, lebo v princípe som mala problém s nadprirodzenými javmi a predovšetkým s démonmi. No nejaké naozaj logické zdôvodnenie pre tieto sny som však tiež nemala. Pre jednoduchosť som ich šupla do kategórie „logicky absolútne vysvetliteľné psychologicko-prírodovedné fenomény, ktoré sa pomocou súčasného stavu vedy úplne presne vysvetliť *nedajú*“. Veď to bolo vždy logickejšie, ako veriť na nejakého démona. Hoci to šuchotanie predtým trochu otriaslo mojím presvedčením... Ale to som pred Henrym nechcela spomenúť.

Ten ešte vždy čakal, že budem ďalej rozprávať. „O dve chodby ďalej naľavo,“ zopakoval. Anabel a Arthura vynechal. Len veľmi nerád o tých dvoch rozprával, lebo až do tej udalosti v deň Jesenného plesu pred osem a pol týždňom patrili medzi jeho najlepších priateľov... „A tam si bola, lebo...?“ Spýtavo sa na mňa pozeral.

„Lebo som tam musela niečo vybaviť.“ Rozpačito som sa poškrabala na ruke a svoj hlas som automaticky stíšila do šepotu. „Niečo totálne nemorálne. Chcela som... nie, *musela* som niekoho špehovať v sne.“

„To predsa nie je nič nemorálne, ale nanajvýš praktické,“ povedal Henry. „Ja to robím stále.“

„Naozaj? Koho špehuješ? A prečo?“

Pokrčil plecami a pozrel sa nabok. „Niekedy je to veľmi užitočné. Alebo zábavné, ako kedy. A koho si chcela ehm... *musela* špehovať?“

„Charlesa Spencera.“

„Graysonovho nudného zubárskeho strýka?“ Henry vyzeral sklamané. „Prečo práve toho?“

Vzdychla som si. „Mia“ – moja malá sestra – „videla Charlesa v kaviarni s nejakou inou ženou. A prisahá, že si medzi sebou vymieňali zamilované pohľady, a *takmer* sa držali za ruky. Viem, že Lottie a Charles spolu oficiálne nechodia, ale vždy s ňou veľmi flirtuje a už boli dvakrát v kine. Dokonca aj slepý vidí, aká je Lottie doňho zamilovaná, hoci si to neprizná. K Vianociam mu pletie papuče, to hovorí za všetko... neuškrňaj sa tak hlúpo! Naozaj je to vážne. Lottie ešte nikdy nebola taká euforická, čo sa nejakého chlapa týka, a bolo by zlé, keby sa s ňou len zahrával.“

„Prepáč!“ Henry sa márne snažil kontrolovať kútiky svojich úst. „A teraz viem, odkiaľ máš svoje heslo... veď dobre, rozprávaj ďalej.“

„Nutne som musela zistiť, čo Charles naozaj k Lottie cíti. Takže som mu ukradla tú hnusnú kožuštinovú čiapku a vpadla som dnes do jeho sna.“ Znova mi napadlo, že práve v tomto momente ležím v posteli s tou čiapkou – vlasy som mala už určite načisto spotené. A pravdepodobne si Henry práve predstavoval, ako by som asi mohla vyzee-